

Σμιθ και άλλους, και ότι εξ ενός εκ των ερώτων αυτών είχε γεννηθεί ένα παιδί με το όνομα Ουίλλιαμ Όστιν. Αι ανακρίσεις ανετέθησαν εις πέντε λόφους και το αποτέλεσμα τους με όλην την επιμονή των μαρτύρων της κατηγορίας ήταν ότι όλα ήταν ψέμματα και ότι ο μικρός Ουίλλιαμ ήταν παιδί μιας φτωχής γυναίκας Ντέπφορτ που το έπροστάτευε άπλωδ ή πριγκίπισσα.

Αλλά η άπαλλαγή από της κατηγορίας αυτής δεν άποκατέστησε τη γαλήνη του πριγκηπικού ζεύγους, άποφ ο Γεώργιος δέν ένδιεφέροτο πράγματι για την αλήθεια, αλλά για την έπίτευξη του διαζυγίου. Πρώτη του πράξις τότε ήταν να της άπαγορεύσει να βλέπη την κόρη της. Αναγκάσθηκε λοιπόν η Καρολίνα να φύγη για τό Μπρονόσβικ με πρόγραμμα ταξειδιού την Ίταλιαν, την Έλλάδα και τους άλλους τόπους της Ανατολής.

Όταν έφθασε στην Ίταλία έσχημάτισε μιá ολόκληρη μικρή αύλη από Ίταλούς. Εκεί φαίνεται ότι πράγματι δέν έφρόντισε να εκλέξη τό προσωπικό της από κόσμο ευγενούς καταγωγής ή τουλάχιστον με έπιφανή όνόματα. Αυτό πρέπει να άποδοθη στο όνμο αίσθημά της, και στην κοινωνική πρόβλεψη του ανθρώπου που άγάπησε, τοφ όποιου την άδελφή, την κόρησά Όλντι, έκαμε κυρία επί των τιμών.

Ο άνθρωπος αυτός έλέγετο Βαρθολομαίος Περγάμι. Ίσχυρίζετο ότι κατήγετο από τους Καστρούσιο Καστρακάνι, μιá όπο ταίς πελάρχαις Ίταλικής οικογένειας, αλλά ήταν πάρα πολύ πτωχός και ήτο ταχυδρόμος του στρατηγού Πίνο. Προτήτερα είχε χρηματίσει έπιλοχίας του ίππικού. Κατώρθωσε να μη στην ύπηρεσία της Καρολίνας ως ταχυδρόμος και πολύ γρήγορα κατέκτησε την έμπιστοσύνη της και την καρδιά της. Ήταν καλοκαρμώμενος, με ήράκλειο σώμα, με όρατα ένανθά μαλλιά, με πνεύμα, με θάρρος.

Δέν είναι καθόλου παράδοξο άν ή Καρολίνα σαρανταέξη χρόνων τότε, άπογοητευμένη, με τη ρομαντική της διάθεση, με μιá τόση δυστυχία στο παρελθόν χωρίς να είνε ούτε κόρη, ούτε γυναίκα—δέν ήτο παρά μόνον για δύο ώρες σύζυγος του πριγκηπος της Ουαλλίας—ούτε χήρα, ήσθάνθη την ανάγκη να ζητήσει άνακούφιση κοντά σ' έναν άντρα που έφάνηκε ότι την αγαπούσε.

Αλλά οι κατάσκοποι δέν έπαυσαν να είνε γύρω της, να κινούνται πρós κάθε διεύθυνση που έπαιρνε και να καταρτίζουν τά στοιχεία που έχρειάζοντο εις τόν αντιβασιλέα ή ή Γεώργιον.

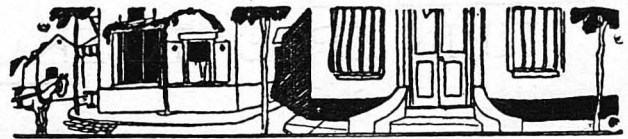
Οι κατάσκοποι αυτοί που έπλημύρισαν την Ίταλία, όταν ή Καρολίνα έφύρασε εκεί την ήκολούθησαν εις την Τύνιδη, σιάς Αθήνας, στην Κωνσταντινούπολη, στην Συρία.

Και τό 1820 το μεγάλο σκάνδαλο έξερχόρη. Ο Γεώργιος που είχε γίνει ήδη βασιλεύς εξήγησε τό διαζύγιο από τη γυναίκα του που την κατηγόρειε για άράνιαστα όργια μοιχείας. Η υπόθεσις παρεπέμφθη στη βουλή των Λόρφων που μετετρέπη σε δικαστήριο. Η βασιλίσσα είχε τους φανατικούς φίλους της που δέν έπίστευαν σε καμμιá από της κατηγορίας, αλλά και οι έχθροί της εκεί δέν ήσαν λίγοι, ήταν οι ίσχυρότεροι.

Έχουμε υπ' όψη τό μεγάλο φάκελλο του κατηγορητηρίου. Για να δοθη μιá ιδέα του πλήθους των στοιχείων αναφέρουμε μερικά. Η Καρολίνα κατηγορείτο ότι ο Περγάμι που τόν είχε στην αρχή καμαριέρη ήτο έραστής της. Ότι έμεναν μαζί στην κρεββατοκαμαρά της και ότι την ελθαν να περικατη τόν κήπο με τό χέρι στο μπράσο του. Στη Νεάπολη σ' ένα γορδ που είχε δόση ή Καρολίνα με την εύκαιρία της στέψεως του βασιλέως Μιχαήλ παρουσιάσθη συμβολίζουσα τό πνεύμα της ιστορίας, γυμνή σχεδόν και έργνε μόνη με τόν Περγάμι χωρίς να συνοδεύεται από καμμιá από της κυρίες της τιμής. Κάποτε που ο Περγάμι έμεινε κατάκοιτος από ένα λάκτισμα άλλου ξενυχτούσε μαζί του ως που έγινε καλά. Στη Νεάπολη κατοικούσαν σε δύο έικονικωνοούντα δωμάτια και ή καμαριέρα την ελδε κάποτε να καθεται στο κρεβάτι του Περγάμι με τό χέρι της γύρω στο λαιμό του. Στη Βενετία οι ύπηρετεί τους ελθαν να φέρωνται ο ένας στον άλλο σαν σύζυγοι. Στο Μπελλαντζανέ έτρωγε μαζί της δημοσίως. Στη βίλλα ντ' Έστι τόν έκαμε αύλαρχη για να σώση τά προσχήματα. Στην Κατάνη τόν παρουσίασε για ίππότη της Μάλτας, και όταν την έξωγαγόσαν με κουστούμια τουρκισσας έβαλε να κάμουν ένα πορτραίτο και του Περγάμι με φόρεμα άνατολικό. Στάς Αθήνας ένας Άγγλος πλοίαρχος την εύρηκε με τόν Περγάμι που της έφέρτε οικειότητα στο σπίτι που έμεναν και ελδεν ύστερα εκείνον να φύγη και να ξανόρχεται χωρίς να τη χαιρέτ' όπως ύφειλε να τό κάμη σ' μιá βασίλισσα. Στη Συρία την ελθαν στην τένα που είχε στήσει μι' ένα κρεβάτι να γδύνεται ένω ο Περγάμι ήταν μισόγυμνος κι αυτός κοντά στο κρεβάτι.

Τέτοιο ήτο τό κατηγορητήριο. Η Καρολίνα έν τούτοις έρριποκινδύνεσε τότε να ξαναγυρίσει στην Άγγλία. Η άποβίβασις της στο άγγλικό έδαφος την εξεγέλασε. Παντού την εξητωκραύσαν τά πλήθη. Της έφρόντο καθώς σε μιá άθήσα. Αλλά στη βουλή των Λόρφων δια ψήφου 105 έναντιόν 99 εδέχθησαν ότι ήταν εννοχος. Ο βασιλικός έπίτροπος εξήγησε τότε ν' αναβληθη ή άπόφασις της καταδίκες του διαζυγίου για έξη μήνες. Αυτό ήτο ένα είδος έπιεικείας άπέναντι της Καρολίνας για την όποια έπίστευαν ότι θα έφευγε. Αλλά τούναντιόν ή Καρολίνα, έμεινε και τόν Μάιον του 1821 κατά την στέψη του Βασιλέως Γεωργίου του 4ου άπειραήθη να μη με μεγάλη τουαλέτα στην βασιλικήν εκκλησίαν του Ουέστμινστερ για να στεφθη και αυτή. Την άπήγαγαν τότε από εκεί και τό πλήθος την έσφύριζε.

Αυτό ύπήρξε θανάσιμο τραύμα για την Καρολίνα. Ένω μεταξύ έδημοσιεύετο ένα βιβλίό άπολορημικό για τη βασίλισσα με συγκραφέα τόν άνταραχο «Ταρκόν Άλμερρί, Έλληνα την καταγωγήν

ΒΑΡΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Πάρε μαχαίρι, κόψε με και ρίξε τά κομμάτια μου, Μάτια μου!
Και ρίξ' τα μέσα στο γυαλό.

Απ' τη στιγμή που μάφισες τόν κόσμο αυτό σιχάθηκα, χάθηκα.
Και δέν έλλίξω πιά καλό.

Α βάξης τώρα τίσπρα σου και τά μαλαματένια σου, Έννοια σου,
Θάρθη ο καιρός που θα θρηνης.

Που θα σταθής στο μνήμα μου να πής ένα παράπονο, Κι' άπονο
Θά μ' εύρης όσο κι' άν πονής.

Πάρε φωτιά και κάψε με κι' άντάμα με τη στάχτη μου, Τάχτι μου
Μές τά πελάγη να σκορπής,

Νά μη σε βρη τό κριμά μου, μαριόλα μου, Ηπειρώτισσα, Ρώτησα
Και μουδαν άλλον αγαπής.

(Από τους «Παλιούς Σκοπούς») † Άργ. Έφταλιώτης

ΙΑΤΙΝΑ ΔΑ

Τώρα που ή νύχτα πύκνωσε και γέρονι τό φεγγάρι,
Που ένα άγόρι ξαγορνπάει για τό χατίρι σου,
Που τό σκοτάδι ή γης φορεί κι' ο ουρανός τη χάρη,
Έβγα, φεγγαροπρόσωπη, στο παραθύρι σου.

Έβγα και γλυκοπίσεις λουλούδια μαραμένα,
Κι' άν έχρη στάλα ποσειά με στην καρδόουλα σου,
Λυπήσου με και δόστηνα σε χείλη διψασμένα,
Ν' άναστηθώ σά λουλούδο με τη δροσούλα σου.

Η θάλασσα τη γης φιλάει και τις ίτιές τ' άγέρι,
Κ' έγω μονάχα δε φιλώ τά δυο χειλιάκια σου.
Με χιλιά άστέρια ο ουρανός κ' έγω χωρίς άστέρια!
Σκοτάδι ή γης κ' έγω χωρίς τά δυο ματάκια σου.

Κατέβα και περπατήσε, Νεράϊδα, μέσ σ' ά σκότι,
Και μίλησέ μου, να θαρρώ πως άναστήθηκα.
Πές μου τά λόγια τά γλυκά που πρωτοέλε ή Νιότη,
Κι' άς άπεθάνω άκούγοντας πως αγαπήθηκα.

(Από τους «Παλιούς Σκοπούς») † Άργ. Έφταλιώτης

Η ΚΕΡΑΤΟΧΩΡΙΤΙΣΑ

Έσένα που σ' αγαπήσα κι' ακόμα σ' αγαπώ
— όχι πός θα σ' τό πώ! —
μιá πούχεις γίνει άλλονου και μιá που δέν σ' έπέρα,
θέ να σε κάνω χήρα.

Γιατί και σύ μ' έγώρισες από την ήσυχία μου
— ήμαρπον, Παναία μου, —
και τη καρδιά μου βούτηξες με τη δική σου λαύρα,
ς' τη θλίψη και 'ς τά μαύρα.

Τά βάσανά μου τάμαθε με πόνον ο ντουινιάς
— κ' έπειτα φταίει ο φονής! —
και μ' έχασεν ή μάνα μου, και 'ς τό μεθύσι βρηκα
της πίκρας μου τη γλύκα.

Νου πειά δέν έχω για δουλειά απ' τους καίμους και κλάματα
— δέν θέλω πειά μαλαμάτα —
και ήπια τ' άργαστήρι μου' κι' άν μοιμεινε και κάτι
τό βγάναν 'ς τό μεζάτι.

Κι' όμως έου ούτε γυρνής, για να με δής στο δρόμο σου
— την πίστι και τό νόμο σου! —
και άλλαξες την πρωινή καρδιά σου με στεφάνι,
π' όχι, άγάπη, μά ο παπάς μονάχα σούχει βάνει.

Μά χρόνια δέν θα τόν χαρής κι' άλλοι του που τόν βρω
— έτσι μα τόν σταυρό!

Θά σού τόν στελλω σηκωτό' κι' άς λιώσω μέσ' την χάψη.
— Πριν να με θάφουν μέσα 'κει, θέ να σ' τόν έχουν θάψει!

Μικ. Άργυρόπουλος

που άποδίδεται στον Περγάμι. Το βιβλίό αυτό είνε χωρίς σημασία. Πρέπει να σημειωθη ότι κατά την διάρκεια της δικής προσεφέρθησαν μεγάλα ποσά στον Περγάμι για να κάμη μιá όμολογία κατά της βασιλίσσης, αλλά εκείνος ήρηνήθη να δεχθη.

Η Καρολίνα άπέθανε τόν Αύγουστο του 1821 δηλητηριασθείσα ίσως. Στο Μπρονόσβικ που μετέφεραν τό νεκρό της, έγραψαν στον τάφο της κατά την τελευταία έντολή που άφησε.

«Έδω κείται ή Καρολίνα Άγγλίας Έλισάβετ του Μπρονόσβικ, ή ύβριστεύσα βασίλισσα της Άγγλίας». Διονύσιος Α. Κοκκίνος